

parte, quia prohibitiones latæ in hac parte ad inferiores prælatos referri videntur, ut colligitur ex cap. *Prohibemus*, de Censibus. Si vero attendamus jus divinum, hic non intervenit respectu Pontificis, vel quia pensio ab eo imposita, causa permutationis spiritualis, censenda est, quia datur cum spirituali onere, et ratione illius, et ita semper commutatur spirituale pro spirituali; vel certe quia, esto imponat illam simpliciter ut temporale quid, potest illam separare a beneficio pinguiori, et illam conferre, ut mere temporale commodum ejus qui renunciat pinguiori beneficio, non tanquam pretium renunciationis, sed dispensatorie illam conferendo in vitæ subsidium. Et ita nullam habet rationem pretii, quia non ex permutantium commutatione, sed ex providentia supremi pastoris confertur. Et in hoc est magna differentia inter Papam et inferiores Episcopos; nam inferiores non possunt ita dispensare ecclesiasticos redditus ad suum arbitrium etiam prudens, sed solum juxta concessionem canonum, et ideo, quando hos limites transgrediuntur, nihil faciunt. Et consequenter admittendo illicita pacta, non solum peccant contra jus humanum, sed etiam contra divinum. Sicut dispensando in voto castitatis, non solum contra jus humanum, sed etiam contra divinum peccant, quia usurpant jurisdictionem quam non habent. Pontifex autem utendo sua potestate, potest tollere materiam simoniæ, vel annexendo temporalia spiritualibus, vel illa separando, et alio justo titulo ea conferendo; quæ mutatione facta, nec contra humanum, nec contra divinum jus peccat. Atque ex hac assertionem constat nihil peccare permutantes, si inter se prius tractent, et convenient de pensione imponenda cum ordine ad consensum Pontificis, ut patet ex dictis in capite superiori, quæ hic possunt applicari cum eisdem auctoribus.

18. *Si beneficium unum sit dignius in spiritualibus, videtur species simoniæ, si super id pensio fiat.* — Non tamen hoc semper damnandum, nec intrinsece est malum. — Sed quid, si unum beneficium sit dignius alio in spiritualibus? poteritne Pontifex acceptare permutationem, imponendo pensionem super dignius beneficium? Respondeo factum hoc magnam præ se ferre speciem simoniæ, quia qui præbet alteri beneficium dignius, non videtur exigere pensionem, nisi ad compensationem sui beneficii; unde cum ille excessus spiritualis sit, spirituale pro temporali commutatur, quod ita

est contra jus divinum, ut per potestatem Papæ honestari non possit. Neque ibi habet locum mutatio materiæ, quia nec illa major dignitas spiritualis potest separari ab uno beneficio, et alteri conjungi, nec temporalis pensio, quantumvis spiritualis fiat, censetur compensare illum excessum ratione suæ temporalis commoditatis. Aliunde etiam videtur esse illa quædam indebita distributio ecclesiasticorum reddituum, quia major dignitas ex se postulat pinguiore fructus, ut modo convenienti sustentetur, et cum decore; ergo contra rationem est dare alteri beneficium dignius, et illi pensionem imponere solum propter majorem dignitatem. Sed nihilominus hoc non apparet intrinsece malum, nec semper damnandum. Nam imprimis si dignius beneficium est etiam pinguius, non erit absurdum moderatam pensionem illi adicere, dummodo pro qualitate dignitatis et oneris sufficientes redditus beneficium relinquuntur; tunc enim succurrere potest Pontifex incommode temporali alterius sine respectu ad digniorem qualitatem beneficii. Deinde, licet in quantitate reddituum non excedat, si aliunde honesta causa intercedat, quæ possit movere Pontificem, præter excessum in qualitate spirituali beneficii, ut quod persona, quæ illud dimittit, magis indiget, vel quod alias est dignior et magis de ecclesia bene merita, vel etiam quod beneficium aliud non solum minus dignum est, sed etiam magis laboriosum et onerosum, tunc fieri potest ut non solum simonia non intercedat, verum etiam nec sit injusta distributio, vel illicita dispensatio. Quia vitium simoniæ purgatur, eo ipso quod pensio non datur intuitu compensandi spirituale dignitatem, et pensio fit justa ex causa honesta.

19. *Summa dictorum.* — Atque ex dictis in hoc et præcedentibus capitibus, concludere possumus conditiones necessarias, ut permutationes in materia beneficiorum pure et absque simonia fiant. Possunt enim ad quatuor brevissimas revocari. Prima est, ut res ipsæ permutabiles sint natura sua, et quod jure ecclesiastico prohibita non sint permutari, et huc spectat quod utraque sit spiritualis, et transferibilis in alium, etc. Secunda est, ut permutatio fiat auctoritate superioris prælati, ad quem de jure id spectat. Tertia, ut sine auctoritate Pontificis nullum onus imponatur, neque aliqua exactio fiat. Quarta, ut nullum pactum inter partes privatim fiat, nisi in ordine ad consensum Pontificis, vel prælati, qui possit illi auctoritatem dare. Et huc spectat,

ut non fiant pacta, quod unus solvat omnes expensas, vel expediat suis sumptibus Bullas ad utrumque permutantium pertinentes, et similia, quæ simoniaca sunt, nisi Pontifici declarentur, et ipse consentiat. Vide Navarum, libro quinto Cons., titul. de Simonia, Constit. 50 et 51. De aliis vero conditionibus, quæ ad justitiam, vel honestatem integram talis permutationis necessariae sunt, ut quod fiat voluntarie sine vi et fraude, et ex justa causa, et similibus, hic non agimus; quia hic non tractamus per se de beneficiis et eorum permutatione, sed solum quatenus in ea cavenda sit simonia; reliqua in proprium locum remittimus.

CAPUT XXXV.

AN RENUNCIATIO BENEFICII IN FAVOREM TERTII SIMONIAM CONTINEAT.

1. *Renunciatio beneficii quid sit. — Quot modis fiat renunciatio simplex in manibus prælati. — Primus modus est licitus.* — Sicut proxime de permutatione dicebamus, ita in præsentibus non est a nobis tractanda tota materia de resignatione, seu renunciatione beneficiorum, sed solum quatenus in hujusmodi actione simonia intervenire potest. Dicitur ergo renunciatio beneficii abdicatio voluntaria, qua quis se libere spoliat beneficio suo, illudve dimittit: agimus enim de expressa renunciatione; nam tacita ad præsentem materiam nihil refert. Hujusmodi autem renunciatio interdum fit causa permutationis, de qua in superioribus capitibus dictum est; aliquando vero per sese gratia sui, ut sic dicam, soletque dici renunciatio simplex, de cujus ratione, ut valida esse possit, etiam est ut in manibus prælati fiat, qui eam acceptet, juxta capitul. *Admonet*, et capitul. *Quod in dubiis*, de Renunciatione. Quatuor autem modis potest hæc renunciatio fieri in manibus prælati. Primo, pure et absolute, id est, sine onere pensionis, et sine designatione personæ cui conferatur. Secundo, pure et non absolute, sed sub conditione ut detur Petro beneficium. Tertio, nec pure nec absolute, sed ut detur tali cum tali pensione. Quarto, absolute et non pure, sed cum pensione. De primo modo nulla est difficultas, quia nec per se malus est, nec prohibitus; et potest fieri non solum in manibus Papæ, sed etiam inferiorum prælatorum, exceptis episcopatibus, vel similibus. Et licet Pius V, interdum suspenderit omnes has resignationes, et sibi re-

servaverit. Const. sua 43, in cap. *Officium*, postea abstulit suspensionem cum certis limitationibus, ut infra videbimus. Itaque hæc renunciatio nihil ad simoniam pertinet, nisi fortasse quatenus pro illa facienda pecunia intervenire potest; sic enim materia est simoniæ, ut supra dictum est.

2. *Nec secundus continet simoniam secundum jus divinum.* — De secundo modo renunciationis sub conditione, certum existimo non continere simoniam contra jus divinum. Ita supposuit Soto tanquam clarum in hac materia, in d. q. 7, art. 2, in princip.; Covar. late, lib. 1, cap. 5, num. 3 et 5; Sylvester, verb. *Renunciatio*, q. 6, et verb. *Simonia*, quæst. 13, dict. 6; Anton., 2 p., titul. 1, cap. 5, § 11. Ratio vero est, quia in illa renunciatione sub conditione non datur spirituale pro temporali, imo pro nulla re datur, sed gratis offertur, non tamen cuilibet, sed solum huic certæ personæ, in cujus favorem resignatur. Hoc autem non est contra nec præter verba Christi: *Gratis accepistis, gratis date*; nec enim dixit date omnibus, nec prohibuit dare huic potius quam illi, sed solum injunxit ut cui daretur, gratis daretur. In illa autem renunciatione donatio gratuita est; tamen renuncians, quantum in se est, non vult dare, nisi huic, nec vult spoliari, nisi in gratiam ejus. Talis ergo renunciatio ex vi juris divini simoniaca non est, imo nec per se mala, si alias circumstantias honestas habeat, ut quod fiat in favorem dignæ personæ, et propter honestum finem, sine Ecclesiæ offensione vel proximorum. Denique si ipse renuncians per se posset spoliare se beneficio, et transferre illud in Petrum dignum, non male faceret, volendo illud dare Petro, et non alteri; nunc autem, quia nec per se potest se spoliare beneficio sine auctoritate prælati, juxta c. *Nisi cum pridem*, cum aliis de Renunc., nec potest conferre beneficium Petro, nisi per prælatum, ideo renunciationem illo modo facit in manibus prælati; nihil ergo peccat ex natura rei loquendo.

3. *De jure ecclesiastico dicitur hoc esse prohibitum.* — De jure autem ecclesiastico communiter dicitur, hoc esse prohibitum, et ita hanc numerant inter simonias de jure positivo, Glos., in cap. *Ex parte*, 1, de Offic. deleg. verb. *Dimittere*, quam ibi sequitur Abbas, n. 4, et alii. Idem Glos. 2, in capite *Dilecto*, de Præbend. Idem sentit Panormitanus, in capit. *Non satis*, de Simon.; Archid., in cap. *Quicumque*, 1, quæst. 1; Præposit., in cap. *Ordinationes*, num. 33, ita exponens Glos-

sam ibi; et eodem modo loquitur Angel., verb. *Simonia*, 3, num. 39, et Sylvester. verb. *Permutatio*, quæst. 6, dub. 2; Redoan. 1 part., cap. 25, et p. 2, cap. 10, ubi alios refert; Anton., 2 part., tit. 1, cap. 5, § 11; Navar., cap. 23, n. 107, *Ad decimum*; Rebuffus, in Pract., tit. de Renunc. condi., num. 3; Ugo- lin., tab. 1, cap. 28, § 2. Potest autem probari illa prohibitio ex generalibus regulis juris, quod in his spiritualibus non debet intervenire pactio, modus, vel conditio. Negari enim non potest quin in tali renunciatione interveniat conditio; nam sub illa fit ut detur huic, et non alias, et consequenter intervenit pactum: Facio ut facias, scilicet, renuncio, ut nepoti conferas. Præterea ad hæc inducitur textus in capit. unic. de Rerum permut., in 6, ibi: *Secundum formam juris*; indicat enim illam esse quamdam juris permissionem, quæ prohibitionem supponit. Item ibi: *Æquitatem præferentes in hac parte rigori*, quibus verbis significatur in rigore juris, resignationem factam sub illa conditione posse acceptari ab Episcopo, rejecta conditione tanquam inutili, et contra jus. Et licet ibi sit sermo de resignatione facta ad permutationem, eadem ratio est de simplici renunciatione; tum quia ratio illius textus est, quia renuncians non esset sum beneficium resignaturus, nisi gratia talis permutationis; hæc autem ratio locum etiam habet in eo, qui non esset renunciaturus, nisi in gratiam talis personæ; tum quia non est digna majori favore renunciatio propter permutationem facta, quam facta propter liberalem beneficentiam. Favet etiam Clem. unic., eod., ibi: *Ne concessione juris utentibus*, ubi Glos. sentit esse jus novum, mitigans antiquum rigorem. Affertur etiam pro hac sententia capit. *Dilecto*, de Præbend., ibi: *Liberaliter resignavit*, scilicet in manibus Archiepiscopi intendentis nepoti renunciantis providere. Ubi ex parte Episcopi supponitur intentio, cui renuncians potuit se conformare. Videtur autem tanquam necessarium supponi, quod liberaliter renunciavit. Accedit moralis ratio non contemnenda, quia hæc renunciationes in favorem tertii expositæ sunt multis fraudibus et deceptionibus, unde præsumuntur simoniacæ ex alio capite; nimirum quia non præsumitur aliquis sponte renunciare, juxta capit. *Super hoc*, de Renunc., et multa quæ congerit Tiraquel., in leg. *Si unquam*, verb. *Donatione*, num. 206 et sequentibus. Unde præsumitur non gratis facere, sed cum aliqua pactione illicita, et ideo ad vitanda hæc peri-

cula merito potuit Ecclesia talem renunciationem in universum prohibere. Accedit, quod in his renunciationibus solet esse quædam imago hæreditariæ successionis a patris ad nepotes, quam jura maxime oderunt.

4. *Hæc jura non ostendunt omnino universalem prohibitionem scriptam.* — Hæc vero jura non videntur satis ostendere universalem prohibitionem scriptam; nam generalis prohibitio pactionum non extenditur ad hanc renunciationem, quia in illa, per se loquendo, non solet intervenire pactum, sed sola declaratio et limitatio voluntatis resignantis; quæ cum sit libera, potest limitato modo velle resignationem, quam gratis et sine ullo pacto facit, ut dixi. In capitulo autem unico de Rerum permutatione, in 6, non est sermo de renunciatione simplici, sed de permutatione, quæ magis odiosa videtur, et de illa dicitur *secundum formam juris*, non permittentis, sed ponentis conditiones in permutatione servandas, juxta cap. *Querenti*, quod ibi Glossa adducit. Illa autem verba, *æquitatem præferentes rigori*, non propter renunciationem acceptandam, sed propter excludendas expectativas, posita sunt; de illa enim re in illo capitulo agebatur. Similiter etiam in d. Clem. unic. non est sermo de concessione juris ad renunciandum simpliciter, nullibi enim talis concessio in jure reperitur, ut dixi. Est ergo sermo de concessione permutationum, quæ in jure expresse facta est, et illa fortasse est juris novi contra antiquum rigorem; inde vero nullum probabile argumentum sumitur ad præsentem causam. In d. autem c. *Dilecto*, in verbis allegatis, solum narratur factum, et fortasse per illam vocem *liberaliter*, non excluditur conditio, seu designatio personæ, sed pactum onerosum, quod certum est esse prohibitum, ut dicemus. Ex jure ergo scripto, nihil habemus; quin potius dictis juribus opponi posset cap. *Cum universorum*, de Rer. permut., ubi refertur similis renunciatio ab uno clerico facta in favorem nepotis alterius, et non improbat, qui tamen textus etiam nihil probat in contrarium; quia licet factum referatur, non approbatur, nec examinatur, quia non pertinebat ad causam.

5. Ut ergo hanc rem declarem, suppono duplicem sensum habere posse conditionem illi renunciationi appositam. Unus est, ut retineat rigorosam naturam conditionis, quæ est suspendere actum, ideoque possumus illam vocare conditionem suspensivam renunciationis. Quia qui sic renunciat, non absolute

renunciat, nec renunciatio consequitur effectum, donec conditio impleatur. Item talis conditio de se inducit obligationem prælato, in cujus manibus fit renunciatio, ut non possit dare beneficium alicui, nisi implendo conditionem, quia alias renunciatio non habet effectum, ideoque non potest renuncians privari beneficio suo. Alius sensus est, ut conditio sit tantum modus, qui non suspendit effectum actionis, seu renunciationis, sed apponit modum servandum in provisione beneficii post factam renunciationem. Qui potest intelligi additus, vel tanquam necessarius, et sub obligatione, vel solum ut inductivus prælati ad illum modum servandum, quantum renunciatus possit inducere.

6. *Renunciatio sub conditione rigorosa, ut huic detur, solum potest fieri in manibus Papæ.* — Dico ergo imprimis, renunciationem sub conditione rigorosa et suspensiva (ut declaravi), fieri non posse nisi in manibus Papæ, ab inferioribus autem prælatis admittendam non esse. Hoc videtur esse contra Sotum, et ex parte contra Covar.; est tamen juxta communem sententiam. Potest vero probari primo ex generali prohibitione paciscendi in his rebus sacris, quia illa conditio in tanto rigore sumpta videtur pactum inducere. Sed hæc probatio non est universalis, quia revera potest fieri sine pacto, quia cum eo, in cujus favorem fit resignatio, nulla pactio præcedit, ut supponimus; agimus enim de pura et simplici renunciatione. Nec etiam cum Episcopo, quia potest ille non consentire, et absque ulla conventionem procedere. Secundo ergo probatur ex propria Ecclesiæ traditione et consuetudine, quam omnes dicti auctores referunt, quæ habet, ut inferiores prælati tales renunciationes non admittant, vel eis non obligentur, ut etiam Covarruvias fatetur. Quæ consuetudo declarat, Pontificem sibi reservasse has renunciationes propter earum periculum; unde sicut votum castitatis, verbi gratia, est reservatum Papæ quoad dispensationem, ex usu non scripto, ita dicere possumus has renunciationes esse Papæ reservatas, et consequenter non posse ab inferioribus exerceri. Tertio ita hoc declaro, quia, secundum commune jus, non potest beneficium aliquod conferri alicui de novo, nisi prius vacet, sicut in permutationibus videmus juxta capit. unic. de Clem. unic., de Rerum permutatione; at in eo casu non vacat beneficium, donec alteri designato beneficium conferatur, quia non prius impletur conditio, ut bene intellexit

Rebuffus supra; ergo non potest fieri sine auctoritate Papæ. Denique conjecturæ supra adductæ, propter quas est convenientissima Ecclesiæ hæc prohibitio, suadent non defuisse Ecclesiæ hanc providentiam, et idem videtur supponere Pius V, in Motu statim citando.

7. *Interveniente tali pacto, si fiat talis renuntiatio in manu Episcopi, est simoniaca.* — Sed quæres an illud peccatum, contra talem prohibitionem commissum, sit simonia, quia prohibita. Respondeo primo, si præcedat pactum cum Episcopo, verbi gratia, quod ipse acceptabit renunciationem, et conferet beneficium personæ designatæ, sine dubio est simoniaca renunciatio; et in hoc casu videntur posse interpretari Angelus, Sylvester, et multi ex aliis auctoribus, nam solum damnant hanc renunciationem factam cum pacto. Quod vero hoc sit simonia, saltem quia prohibita, sufficienter probatur ex juribus prohibentibus pacta illicita in hac materia. Item illa obligatio ex parte Episcopi videtur esse quasi quoddam onus, vel obsequium pretio æstimabile, et ex hac parte censeri potest illa simonia contra jus divinum, supposita institutione humana circa provisionem beneficiorum. At vero si pactum non præcedat, sed resignans temere intenet talem renunciationis modum, licet male faciat, non videtur proprie simoniacus, ut probat ratio Soti et Covarruviæ, quia ibi non est commutatio unius pro alio, nec realis, nec mentalis, nec expressa, nec tacita; simonia autem solum in voluntariis commutationibus, quæ aut venditiones sint, vel imaginem earum habeant, invenitur. Item ibi nullus est contractus onerosus, sine quo non est vera simonia. Assumptum patet, quia ibi tantum est voluntas donandi limitata ad talem personam, et non est onerosa Episcopo, quia potest illam non acceptare, si voluerit.

8. *Objectio solvitur.* — Dices: imo ibi etiam videtur esse onus pretio æstimabile, quia obligatur Episcopus ad non dandum alteri beneficium, sed tantum huic. Respondeo simpliciter non obligari, cum possit non acceptare renunciationem; si autem illam acceptet, quando potest, licet coarctetur ejus potestas ad istum, id non est ex obligatione illi imposita, sed solum ex natura et modo talis resignationis, et ex conditione illi adjuncta. Nam ante renunciationem nulli poterat dare tale beneficium, invito possessore, et ideo quod ex voluntate ejus possit dare illud huic, et non alteri, non est onus, nec obligatio illi imposita, sed solum limitatio consensus ex

parte habentis beneficium. Unde etiam in Papa hoc locum habet, ut statim dicetur, et tamen nulla obligatio vel onus Papæ imponitur. Adde, totum id non esse pretio aestimabile ex parte praelati, si persona designata sit digna, quia solum est usus quidam legitimus spiritualis potestatis. Dices: in hoc est ille simoniacus, quia vult disporre de suo beneficio, ac si esset ejus absolutus dominus. Item ille peccat contra religionem: et non alio genere irreligiositatis. Respondeo, probabiliter posse hoc defendi; tamen in rigore magis videtur illud peccatum genus quoddam injustitiæ in materia religionis, quæ sacrilegium includit, quia ille vult usurpare jurisdictionem, et potestatem dispensandi beneficia ecclesiastica contra dispensationem juris. Quamvis enim non velit ille conferre beneficium sine auctoritate praelati, vult tamen restringere et limitare potestatem ejus, et sibi successorem designare contra reverentiam debitam rebus sacris, et contra praelati jurisdictionem. Magis vero videtur illa quædam irreligiositas cum attentata injustitia, quam propria simonia. Accedit quod in nullo canone hæc vocatur simonia. De pœnis autem simoniæ, an illas tunc incurrat, infra videbimus.

9. *An Episcopus possit acceptare talem renunciationem.* — *Resolutio.* — Sed quæres an possit Episcopus renunciationem illam acceptare absque simonia; item quid facere possit vel debeat, si illam acceptet. Circa primum, Covar. supra, cum Sot., ait, quod licet praelatus illam acceptet, nullum aderit vitium, saltem simoniæ. Imo addit nihil agere contra juris prohibitionem, eam acceptando, dummodo conditionem non approbet. Ego vero existimo quidem non fore simoniacum praelatum, etiamsi acceptet renunciationem, et conferat beneficium personæ nominatæ a renunciante, dummodo id faciat non ex obligatione aut pacto, sed mera ac libera voluntate. Probatur ex dictis, quia si renuncians non est simoniacus, nec praelatus erit, consentiens illi, quia nec consentit simoniæ, nec cooperatur illi, nec etiam per se novam simoniam operatur, quia nihil spirituale confert propter temporale, nec ex aliquo oneroso contractu. Nihilominus tamen existimo non bene agere, ut ex secundo patebit.

10. *Covarruviæ sententia.* — Circa secundum ergo Covarruvas supra multa dicit. Primo, posse praelatum licite, et valide, ac firmiter, et sine periculo irritationis, dare beneficium personæ designatæ a renunciante, si

alias idonea et digna sit, quia nullo jure hoc illi est prohibitum, sed solum ut non det beneficium tanquam obligatus ex conditione resignantis, vel ex alio pacto. Si autem alias judicaverit talem provisionem beneficii esse congruam et justam, nullo jure prohibetur, illam non facere. Nam eam faceret honeste, si renuncians non errasset in modo renunciationis; cur ergo debet vel ipse privari libertate sua propter errorem alterius, vel persona illa tertia puniri in eo, quod non deliquit, maxime si delicto renunciantis cooperata non est? Secundo dicit posse praelatum (si velit) rejicere conditionem, et acceptare renunciationem, ut absolutam et puram, et dare beneficium alteri digno, collationemque futuram esse validam. Probat, quia ipse non tenetur acceptare conditionem. Adde quod hæc conditio habetur pro non adjecta, ut Boer. dixit in tract. de Dignitate legatorum, q. 2. Qui potest pro hac sententia referri, pro qua etiam Covar. refert Joan. Staphilæum, de Litter. grat. et just. Tertio addit, licet talis collatio alteri facta ex rigore juris rescindi non possit, ex æquitate rescindendam fore a Papa, vel judicibus ab eo designatis, juxta Clement. unic. de Rerum permut., et c. *Inter cætera*, de Præbendis.

11. *Probabilius est non posse praelatum licite sine Papæ licentia talem renunciationem acceptare.* — Nihilominus in hoc puncto, probabilius videtur non posse praelatum inferiorem sine licentia Papæ, acceptare licite talem renunciationem, et dare beneficium juxta conditionem appositam a renunciante, etiamsi il non faciat ex vi illius, sed suo arbitrio. Ita videntur supponere omnes Doctores, qui damnant ut illicitas has renunciationes, maxime cum illas damnent ut simoniacas; nam actus simoniacus est invalidus, unde in virtute illius nihil fieri potest. Deinde, esto non sit in rigore simoniaca renunctio, est ab Ecclesia prohibita, ne fiat in manibus praelati Papæ inferioris, sine ejusdem Papæ concessione; unde consequenter provisio beneficii secundum talem renunciationem est Papæ reservata; ergo male facit Episcopus usurpando illam. Præterea, illa renunctio et ex vi prohibitionis est nulla, ita enim communi usu, et sensu Doctorum illa prohibitio intellecta est; et ex vi conditionis suspendit effectum, ita ut beneficium non vacet, donec cum effectu alteri conferatur; ergo non potest Episcopus conferre tale beneficium, quasi implendo conditionem, ut beneficium vacet et conferri possit, nam hoc excedit po-

testatem ejus, ut dictum est. Et quantumvis dicatur non operari ex conditione appositâ renunciationis, negari non potest quin in effectu id faciat (quicquid sit de intentione ejus), ut magis ex sequenti assertionem patebit, et sentiunt auctores in ea citandi.

12. *Secunda conclusio.* — Secundo ergo assero non posse Episcopum acceptare renunciationem illam tanquam absolutam, rejecta conditione, et consequenter nec posse licite aut valide dare beneficium alteri. Ita tenet contra Boer., Rebuf. in Pract., tit. de Resignat. condit., n. 7 et seq. Et probatur primo ex d. Clem. unic., quia sicut in permutacione non valet actus, nisi beneficia conferantur permutantibus, ita in resignatione conditionali non valet, nisi impleatur conditio. Secundo, quia actus factus cum aliqua qualitate et adjectione non potest acceptari quoad unam partem, et non quoad aliam, quia, si dividatur, omnino mutatur, quod ibi late probat ab auctoritate. In præsentem autem fit renunctio non simpliciter, sed cum aliqua adjectione per modum unius, ut constat. Falsumque est illam conditionem haberi pro non adjecta, quia hoc nullo jure probatur; imo, quia est adjecta, reprobat talis renunctio.

13. *Nec Papa potest acceptare renunctionem, quæ fit in gratiam tertii, nisi donando ei beneficium.* — Unde addit ulterius ipse Rebuf., n. 16, neque Papam ipsum posse id efficere; nam potest quidem resignationem rejicere, et non acceptare; tamen si illam acceptet, non potest juste dare beneficium, nisi ei in cujus favorem facta est resignatio; alias privaret renunciante invitum suo beneficio sine justa causa, quæ ex tali actu resultet, cum sic renuncians in manibus Pontificis nihil peccet, quandoquidem Pontifex valet et solet illam renunctionem acceptare. Nulla ergo justa ratione potest Papa tunc privare suo beneficio invitum et innocentem, cum debeat agere ut fidelis dispensator, non ut dominus. Quæ sententia mihi valde placet, licet contrarium doceat Redoan., 2 part. de Simon., numer. 8 et sequent., sequens Boer., de Potest. Legati, quæst. 2, qui idem affirmavit de legato Papæ. Sed est etiam falsum, et sine fundamento, ut late Rebuf. supra. Nec oportet distinguere an legatus habeat potestatem acceptandi talem renunctionem, necne; non est enim dubium quin possit Papa illam facultatem committere, licet ordinarie non faciat. Vel ergo legatus habet talem potestatem, et tunc si acceptet illam, debet conferre beneficium personæ de-

signatæ, quia si Papa ipse non potest aliud juste facere, neque ipse poterit vice Papæ. Si vero non habet talem potestatem, non magis id potest quam Episcopus, vel quilibet alius, ut constat.

14. Tertio, hinc colligo propriam rationem, cur id non possit facere Episcopus, esse, quia illud beneficium per talem renunctionem non vacat ante impletam conditionem, quia voluntas renunciantis fuit suspensa, et non fuit voluntas simpliciter, sed secundum quid, et ita non potuit habere effectum. Quo ergo jure potest Episcopus spoliare renunciante beneficium suo contra voluntatem ejus? Dices fortasse posse id facere in pœnam et temeritatem suæ renunctionis male factæ. Sed contra: quia imprimis nullo jure cavetur, ut sic renuncians privetur beneficio. Deinde multo magis alienum a jure est, ut statim ipso facto, et sine examinatione causæ, absque sententia contra eum lata, beneficio privetur, cum nullum sit jus talem ferens sententiam contra sic peccantem, ut expresse docuit Navar. d. c. 23, n. 10, § 5, in fin.; poterit ergo Episcopus contra illum procedere, et punire; vel, si judicaverit delictum dignum privatione beneficii, tunc etiam poterit illam pœnam imponere, ut Navarrus ait; et consequenter poterit providere beneficium jam vacans per privationem pœnalem, non tamen ex vi renunctionis. Et fortasse ita intelligendum est quod refert Flamm., libr. 1 de Resignat., q. 3, n. 63, esse a Rota decisum, ut si renuncians non ignoret suam resignationem esse contra stylum curiæ, ac subinde invalidam, possit acceptari ab Episcopo, rejecta conditione. De quo mihi non constat: tamen, si ita est, intelligi debet in pœnam, et consequenter servato ordine et cognita causa. Alias certe non potest Episcopus talem renunctionem acceptare licite, ut in priori puncto dicebam; quia vel acceptaret illam ut absolutam, et ad dandum beneficium cui voluerit; et hoc excedit potestatem ejus, estque contra justitiam, ut ostensum est. Vel acceptabit illam ut conditionatam, et ad conditionem implendam, et hoc est contra concessionem; ergo omnino debet illam refutare, et prout expedire judicaverit, sic renunciante punire.

15. *Ultima conclusio.* — Ultimo dico, in hoc puncto, si conditio addatur non in vi rigorosæ et suspensivæ conditionis, sed tanquam modus quasi posterior, et conjunctus renunctioni absolute factæ juxta explicationem supra datam, tunc longe aliter esse de tali re-